

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobce: **E. K.**, nar., státní příslušnost Mongolsko, bytem v ČR Košinova 1080/33, 612 00 Brno, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 7. 2013, č. j. CPR-6045-3/ČJ-2013-930310-V242,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 30. 7. 2013, č. j. CPR-6045-3/ČJ-2013-930310-V242 a rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Tábor ze dne 18. 3. 2013, č. j. KRPC-145991-47/ČJ-2012-020025 **se zrušují** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** uhradit žalobci náklady právního zastoupení ve výši 19.142 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 14. 8. 2013 doručenou Krajskému soudu v Brně dne 19. 8. 2013 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 30. 7. 2013, č. j. CPR-6045-3/ČJ-2013-930310-V242, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Tábor ze dne 18. 3. 2013, č. j. KRPC-145991-47/ČJ-2012-020025, a napadené rozhodnutí potvrdila.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 18. 3. 2013, č. j. KRPC-145991-47/ČJ-2012-020025 bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Žalobce namítá, že rozhodnutí žalované je velkým zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Zdůrazňuje, že má na území České republiky dvě děti, které zde mají trvalý pobyt, přičemž obě děti se cítí být více Čechy a mají společně se svojí matkou podanou žádost o české občanství. Žalobce konstatuje, že pobyt žalobce na území je jedinou možností k udržení rodinných vazeb s dětmi, o které nechce v žádném případě přijít. Namítá, že v případě, že by musel z území České republiky vycestovat, vazby mezi ním a jeho dětmi by byly zpretrhány a jednalo by se o nepřiměřený zásah do jejich soukromého a rodinného života.

S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby soud rozhodnutí žalované zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení, a aby žalované uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 19. 9. 2013 uvedla, že žalobce v žalobě nenapadá skutková zjištění ani procesní vady, pouze obecně namítá nepřiměřenost dopadu vydání rozhodnutí do soukromého a rodinného života, když ani neuvádí žádné nové okolnosti, které by představovaly další důvody, pro které by nebylo možné rozhodnutí o správním vyhoštění vydat. Žalovaná má za to, že správní orgány plně akceptovaly skutečnosti týkající se soukromého a rodinného života žalobce, které v řízení vyšly najevo, tato skutečnost však neznamená, že by byly a priori povinny dospět k závěru, že nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná uvádí, že v řízení zjištěné okolnosti rodinného a soukromého života byly zákonně posouzeny a také řádně podrobeny správnímu uvážení, a to oběma správními orgány. Žalovaná potřebuje za potřebné k dopadu do soukromého a rodinného života ve vztahu k mezinárodnímu právu sdělit, že správní vyhoštění nepochybně je zásahem do rodinného života jednotlivce, a proto je třeba vždy posoudit, zda takový zásah je legitimní a přiměřený. Opakuje, že se otázkou přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života zákonně a přezkoumatelným způsobem zabývala, a proto v této souvislosti odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Na jednu stranu byla vzata v úvahu snaha žalobce o kontakt s dětmi, na druhou stranu však tato skutečnost nemůže ospravedlnit opakované protiprávní jednání žalobce, což svědčí o zřejmé neúctě žalobce k právnímu řádu České republiky. Proto v daném případě byl shledán veřejný zájem na vyhoštění žalobce nad jeho tvrzeným soukromým a rodinným životem. Žalovaná zdůrazňuje, že mezinárodní právo ani judikatura Evropského soudu pro lidská práva není jednoznačně založena na bezvýhradné prioritě soukromého a rodinného života. Ačkoli je rodinný život velmi významnou hodnotou, není hodnotou absolutní, jak by se mohlo z žalobních tvrzení jevit. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva je vybudována na poměrování mezi zájmy cizince na ochraně jeho soukromého a rodinného života na straně jedné a zájmy státu na ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti na straně druhé. Žalovaná poukazuje rovněž na existenci závazného stanoviska,

ve kterém se příslušný správní orgán vyjádřil k otázce vycestování, když současně recenzoval jednání a vazby žalobce na území České republiky a vyjádřil se k možnému porušení mezinárodních smluv. S ohledem na obsah závazného stanoviska uvedla, že se ve svém hodnocení nelišila od hodnocení Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, a dodává, že byť se v případě překážky vycestování a dopadů do soukromého a rodinného života jedná o dvě samostatné otázky, jsou u každé z nich posuzovány v zásadě stejné okolnosti, které by ve své podstatě neměly být posouzeny diametrálně odlišně.

Vzhledem k tomu, že žalovaná ve svém postupu neshledala pochybení, navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V návaznosti na podání žalobce ze dne 9. 10. 2013 soud v předmětné věci nařídil jednání, které se konalo dne 30. 9. 2014 za účasti právního zástupce žalobce, v nepřítomnosti žalované. Žalobce se z jednání omluvil.

Právní zástupce žalobce soudu předložil listinu o udělení státního občanství pro dceru žalobce, dle níž dcera nabyla státní občanství ČR dne 25. 9. 2014. Uvedl, že na základě této nové skutečnosti bude žádat o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění podle ust. § 101 správního řádu ve spojení s ust. § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Jednání bylo odročeno na neurčito za účelem vyřízení této žádosti.

Další jednání bylo ve věci nařízeno na den 3. 2. 2015. Jednání se konalo opětovně za účasti právního zástupce žalobce, v nepřítomnosti žalované.

Právní zástupce žalobce uvedl, že dne 1. 10. 2014 podal žalobce žádost o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění podle ust. § 101 správního řádu ve spojení s ust. § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, přičemž do dne konání jednání nebylo ve věci rozhodnuto. V průběhu jednání byl dále proveden výslech dcery žalobce K. E., nar. Svědkyně vypověděla, že navštěvuje 9. třídu ZŠ S., v ČR pobývá od roku 2008, otec přijel v roce 2010, od roku 2012 bydlí společně s otcem na adrese K.- v jednom pokoji bydlí ona s bratrem a otcem, ve druhém pokoji bydlí matka s manželem. Dále dcera žalobce uvedla, že ji a jejího bratra žalobce finančně podporuje, přispívá jim na školní potřeby a kupuje jim stravu, každý měsíc jim dává 1.000 Kč kapesného; společné bydlení s otcem je bez problémů, otec jim pomáhá s přípravou do školy v předmětech, kde se nevyžaduje znalost českého jazyka, např. v matematice, neboť v Mongolsku skončil gymnázium a vystudoval první ročník vysoké technické školy. Dcera žalobce uvedla, že má právní zájem na tom, aby otec s nimi v České republice zůstal a staral se o ni a bratra stejně jako dosud. Právní zástupce předložil soudu pracovní smlouvu uzavřenou mezi Q. s. r. o. a žalobcem ze dne 1.12.2014 s tím, že žalobce může v České republice pracovat bez povolení, jelikož je rodinným příslušníkem občana EU. Jednání bylo odročeno na neurčito.

Dne 3. 2. 2015 byl soudu doručen přípis, v němž žalobce uvedl, že o žádosti žalobce ze dne 1. 10. 2014 bylo rozhodnuto usnesením ze dne 24. 11. 2014 tak, že řízení bylo podle ust. § 102 odst. 4 správního řádu zastaveno. Usnesení o zastavení řízení ze dne 24. 11. 2014, č. j. CPR-16257-15/ČJ-2014-930310-V214 bylo k přípisu připojeno.

Na den 10. 3. 2015 bylo nařízeno jednání, které proběhlo za účasti právního zástupce žalobce, v nepřítomnosti žalované. V průběhu jednání právní zástupce žalobce uvedl, že o podaném odvolání proti rozhodnutí ze dne 24. 11. 2014 bylo rozhodnuto Ministerstvem

vnitř dne 20. 1. 2015, žalobce proti rozhodnutí podal žalobu. Žalobce trvá na tom, aby soud žalobě vyhověl a přihlédl ke všem důkazům, které byly v průběhu řízení provedeny.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Zásadní žalobní námitkou žalobce je, že rozhodnutí žalovaného je velkým zásahem do jeho soukromého a rodinného života, neboť jeho dvě děti mají na území ČR trvalý pobyt, obě se cítí více Čechy. Žijí společně se svojí matkou, bývalou manželkou a mají požádáno o české občanství. Jde o pevné rodinné vazby s dětmi, které by vycestováním žalobce byly zpřetrhány. Správní orgán I. stupně při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců zvažoval délku pobytu žalobce na území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry na území ČR, společenskou, kulturní integraci v ČR a intenzitu vazeb v zemi původu. Pokud se týká zdravotní stavu žalobce, konstatoval, že zdravotní potíže, které léčí v ČR a nějakou dobu léčil ve Francii, může podstoupit i v zemi svého původu. V ČR nemá vydáno žádné povolení k zaměstnání, ani živnostenské oprávnění, pokud pracoval, tak nelegálně. V ČR žijí dvě děti, které zde mají trvalý pobyt a to společně s matkou a jejím současným manželem, s dětmi nebydlí ve společné domácnosti, snaží se je finančně podporovat, občas zakoupí dárek a obě děti vyslovily přání, aby otec zůstal v ČR. Správní orgán uvedl, že si měl cizinec zajistit účel pobytu na území způsobem, aby si mohl obstarat řádné povolení k zaměstnání. Správním vyhoštěním není bráněno otci ve finanční podpoře svých dětí. Existence vztahu vyhošťované osoby s osobami, které žijí v ČR legálně, zde děti, neznamená takový zásah do soukromého nebo rodinného života, který by vyloučil možnost vydat předmětné rozhodnutí o správním vyhoštění. Rozhodnutím bude zasaženo do soukromého a rodinného života účastníka řízení, ale takový zásah je připuštěn, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblastech zájmu chráněných státem. V tomto případě shledal správní orgán přiměřený zásah do cizincova soukromého a rodinného života a nezjistil důvody, které by bylo možné považovat vydáním rozhodnutím o správním vyhoštění za zásah do soukromého a rodinného života. Žalovaná v rozhodnutí o odvolání v otázce posouzení zásahu do rodinného a soukromého života účastníka řízení uvedla přesvědčení, že v posuzovaném případě je ochrana veřejného pořádku významnější hodnotou, než zájem na zachování rodinného a soukromého života účastníka řízení a vzhledem k neúčtě účastníka řízení k právnímu řádu ČR a obecnému zájmu, aby cizinci dodržovali právní předpisy v době pobytu na území ČR (nelegální pobyt na území, výkon nelegální výdělečné činnosti) uzavřel, že v tomto případě převážil veřejný zájem nad vyhoštěním účastníka řízení.

Po posouzení věci s přihlédnutím k výpovědi dcery žalobce u jednání dne 3.2.2015 dospěl soud k závěru, že posouzení zásahu správního vyhoštění žalobce do rodinného a soukromého života není tak jednoznačné, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Je pravdou, že v průběhu správního řízení byl proveden výslech obou nezletilých dětí, obě děti vypověděly o silné citové vazbě ke svému otci, který se podílí na jejich výchově i na jejich výživě a obě děti projevily zájem, aby otec s nimi zůstal na území ČR. K otázce intenzity vazby jednoho z dětí, nezletilé dcery žalobce, soud provedl její výslech a uvedla, že od počátku bydleli tak jako nyní společně, ona s bratrem a otcem v jednom pokoji, matka s manželem ve druhém pokoji v bytě, vyjma doby, kdy se otec asi rok léčil ve

Francii. Společně tak bydlí v Brně na K. ulici od roku 2012, otec je finančně podporuje, přispívá na školní potřeby, nakupuje stravu a poskytuje jim kapesné. Společné bydlení je bezproblémové, nedochází k žádným hádkám ani střetům. Ona je žákyní základní školy na Staňkové ulici, kde navštěvuje devátou třídu, bratr studuje střední školu strojírenskou. Oba mají požádáno o udělení státního občanství ČR, jí bylo již státní občanství ČR uděleno. Otec pomáhá s přípravou do školy v předmětech, např. v matematice apod., protože v Mongolsku získal vzdělání na gymnáziu a částečně na vysoké škole technické. Projevila zájem, aby otec zůstal v ČR a staral se jako dosud a vyslovila vřelý cit k otci. Soud je toho názoru, že obě nezl. děti měly být více podrobně vyslechnuty k otázce vázanosti a citové vazby na svého otce, měla se zvážít skutečnost, že bezkonfliktně žije v jednom bytě matka nezl. dětí se svým nynějším manželem a nezl. děti se svým otcem, který se jim věnuje podle svých možností a schopností, obě děti jsou ve věku, kdy potřebují pro výchovu oba rodiče. Podle názoru soudu jde o případ, kdy by vyhoštěním žalobce z ČR došlo k vážnému zásahu do soukromého a rodinného života, jak nezl. dětí, tak i žalobce a neshledal, že by šlo o zásah přiměřený vzhledem ke intenzivnímu vztahu mezi žalobcem a jeho nezl. dětmi. Správní orgán proto doplní dokazování podrobným výsledkem obou nezl. dětí, vezme v potaz skutečnost, že ke dni rozhodnutí soudu bylo uděleno státní občanství ČR jednomu z nezl. dětí, na základě toho otec nezl. dětí, žalobce, získal povolení k zaměstnání na území ČR, které před soudem prokázal.

Soud proto ve smyslu ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. zrušil shora uvedená rozhodnutí, věc vrací žalované se shora uvedeným právním názorem k dalšímu řízení.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl úspěšný žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za 5 úkonů právní služby po 3.100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a, d), g) vyhl. č. 177/1996 Sb. v účinném znění (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby, účast na jednání u soudu dne 30. 9. 2014, dne 3. 2. 2015 a dne 10. 3. 2015) a 5x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky); odměna právního zastoupení byla v případě úkonů učiněných po dni 1. 5. 2014 zvýšena o částku o odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 %. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 19.142 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. března 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová